

Jest na vlastníku nemovitosti, aby, nastane-li po provedení odhadu podstatná změna v jakosti nemovitosti nebo v její hodnotě, dal způsobem zákona odpovídajícím popud k provedení nového odhadu.

(Rozh. ze dne 23. května 1939, Rv I 1927/38.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaném vydražiteli jejich nemovitosti náhrady nákladů (investic a prací), jež na vydražených nemovitostech učinila po provedení exekučního odhadu a o které jest žalovaný prý obohacen. P r v ý s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Nelze přisvědčiti názoru žalobkyně, že se lze domáhati požadované náhrady z titulu obohacení. Ustanovení §§ 1435 a 1437 obč. zák. nelze použítí, bylo-li plněno něco na základě pravoplatného rozhodnutí, které nebylo zrušeno (Sb. n. s. č. 9757). V souzeném případě došlo k převodu vlastnictví podle § 367 obč. zák., t. j. ve veřejné dražbě na základě řádně schválených a nenapadených dražebních podmínek a nemovitosti byly po pravoplatnosti příklepu pravoplatným soudním rozhodnutím žalovanému odevzdány. Nelze tedy požadovati vrácení něčeho, co bylo řádně do vlastnictví žalovaného převedeno, protože předmětem nároku z obohacení jest jen vrácení toho, co přešlo ze jmění jedné osoby do jmění osoby druhé pouze bez právního důvodu. O d v o l a c í s o u d nevyhověl dovolání. D ů v o d y: Učinila-li žalobkyně na nemovitost nějaký náklad před dražbou, učinila tak v době, kdy ještě byla vlastníci nemovitosti, tedy ve vlastním zájmu a k svému prospěchu. Bylo-li již tehdy zavedeno dražební řízení ohledně její nemovitosti, dalo se tak za stavu, kdy mohla počítati s prodejem nemovitosti v dražbě. Bylo proto její věcí, aby, nastala-li po provedení odhadu podstatná změna v jakosti nemovitosti nebo v její hodnotě, dala způsobem zákona odpovídajícím popud k provedení nového odhadu, což neučinila. Vydražitel nabývá nemovitosti na podkladě dražebních podmínek a příklepem vznikají pro něho práva a povinnosti, jak je stanoví zákon a dražební podmínky (§ 156 ex. ř.). Zákon odpírá vydražiteli nárok ze správy pro nesprávné údaje, které v dražebních podmínkách nebo spisech před dražbou vyložených byly obsaženy o vydražené nemovitosti nebo jejím příslušenství (§ 189 ex. ř.), neukládá mu naproti tomu povinnosti, jež by plynuly z jiné její povahy. Zaručuje mu trvalé nabytí vlastnictví a chrání jej proti případné vlastnické žalobě a nebezpečí znehodnocení exekučního objektu (§ 170, č. 5 ex. ř.). Z toho jest usuzovati, že vydražitel není povinen dlužníku k plnění, žalobou žádanému.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání neshledav zákonného důvodu, aby napadený rozsudek změnil nebo zrušil (§ 510, odst. 3, c. ř. s.).

Čís. 17313.

Uvedl-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu mimo jiné údaje, jichž je třeba k povolení exekuce (§§ 3, 54, 55 ex. ř.), že vymáhaná pohledávka je zajištěna zástavním právem na nemovitosti dlužníka,

proti němuž bylo zahájeno zemědělské vyrovnací řízení, že však zástavní právo vymáhajícího věřitele na oddělené uspokojení není tímto řízením dotčeno (§§ 13, 14 vyr. ř., §§ 3, 9 vl. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.), a že jde o nemovitost, která není nemovitostí zemědělského podniku (pískový lom), a osvědčil-li tato tvrzení, nepřekáží ustanovení § 21, odst. 1, vl. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. povolení exekuce vnučenou správou.

Osvědčení tvrzení lze po případě spatřovati již v tom, že byla těmuž věřiteli na tutéž nemovitost za stejných okolností již jednou exekuce vnučenou správou povolena.

Odklad exekučních úkonů, nařízený vyrovnacím komisařem podle § 9 a vl. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. v doslovu čl. I, č. 4 vl. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. v dražebním řízení nepřekáží povolení exekuce vnučenou správou.

(Rozh. ze dne 24. května 1939, R I 18/39.)

Srov. rozh. č. 17042, 17124 Sb. n. s.

Prv ý s o u d povolil vymáhající straně exekuci vnučenou správou pískového lomu. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Z exekučního návrhu i ze spisu č. j. Kv . . . , k nimž musí soud exekuci povolující i soud rekursní vzítí zřetel z úřadu (rozh. č. 11800, 11963, 14014 Sb. n. s.) jest zjištěno, že proti straně povinné bylo zahájeno usnesením ze dne 27. října 1936 zemědělské vyrovnací řízení podle vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Vymáhající strana nabyla podle dlužního úpisu ze dne 26. května 1931 pro svoji pohledávku 20.000 Kč smluvní zástavní právo na nemovitostech strany povinné. Tato pohledávka v celkové částce 24.163.90 Kč jest podle rozsudku rekursního soudu ze dne 24. července 1934 č. j. Ck . . vymáhána na straně povinné exekucí vnučenou dražbou těchto nemovitostí, jež dosud skončena není. Exekuční návrh, o který nyní jde a podaný dne 26. září 1938, tedy po zahájení zemědělského vyrovnacího řízení, které dosud není skončeno, odůvodnila vymáhající strana tím, že jako oddělná věřitelka jest podle § 12 vyr. ř. a § 9 a násl. nař. čís. 76/1936 Sb. z. a n. k exekuci oprávněna, ježto lomy, na něž má právě býti vedena exekuce, nejsou nemovitosti ve smyslu § 1, odst. 2, řeč. nař. Proti povolení exekuce brojí povinná strana, namítajíc její nepřípustnost poukazem na ustanovení § 21 nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Otázka, zda jde o nemovitosti zemědělského podniku strany povinné, nemůže býti řešena, když zemědělské vyrovnací řízení jest dosud v běhu, v exekučním řízení, ježto o tom povolán jest rozhodnouti jedině vyrovnací soud, pokud se týče vyrovnací komisař. Rozhodnutí to jest pro exekuční soud (soud exekuci povolující) závazné. Nehledě k tomu, že vymáhající strana v návrhu proti předpisu § 55, odst. 2, ex. ř. neosvědčila ani neprokázala, že nejde o nemovitosti zemědělského podniku strany povinné, byla tato otázka již pravoplatně

vyřešena jednak rozhodnutím vrchního soudu v P. ze dne 12. prosince 1936, jednak pravoplatným usnesením vyrovnacího komisaře ze dne 11. února 1938, jímž byla určena odhadní hodnota nemovitostí zemědělského podniku strany povinné, v níž jsou zahrnuty i lomy, na něž žádaná exekuce má být vedena. Jest proto pozemky ty považovati za součást nemovitostí zemědělského podniku strany povinné a jest proto se zřetelem na ustanovení § 21 nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. po zahájení jeho až do doby jeho splnění pro pohledávku na nemovitostech těch knihovně zajištěnou přípustna odchylka od ustanovení § 13 vyr. ř. jen za předpokladu § 21 nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Že předpoklady ty jsou splněny, musí vymáhající strana již v návrhu na povolení exekuce podle § 55, odst. 2, ex. ř. dokázati. To se však v tomto případě nestalo. Poněvadž z návrhu nelze bezpečně seznati, zda vymáhající strana nenavrhuje snad také exekuci vnučenou správou lomu jako samostatného podniku, zabýval se rekursní soud věcí i s tohoto hlediska a dospěl k názoru, že ani pak by žádaná exekuce nemohla být povolena vzhledem k ustanovení § 12 vyr. ř. a § 3 nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde pouze o to, zda ustanovení § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nepřekáželo tomu, aby byla povolena exekuce vnučenou správou. Pro posouzení této otázky je tedy rozhodný především stav věci, jaký tu byl podle tvrzení obsaženého v exekučním návrhu (§§ 3, 54, 55, odst. 2, ex. ř.). Podle obsahu exekučního návrhu jest vymáhána pohledávka zajištěná zástavním právem na nemovitostech dlužníků a toto právo vymáhajícího věřitele na oddělené uspokojení nebylo dotčeno zemědělským vyrovnacím řízením Kv... a Kv..., zahájeným k návrhu dlužníků (§§ 13, 14 vyr. ř., §§ 3 a 9 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.). Vymáhající věřitel dále uvedl výslovně v exekučním návrhu, že jde o pískový lom (poz. parc. č. 121/1 a 122/2 v R., vložka č. 15 poz. knihy kat. území R.), který n e n í nemovitostí zemědělského podniku. Vymáhající věřitel navrhl vnučenou správu jen tohoto pískového lomu. Tvrzení vymáhajícího věřitele bylo dostatečně osvědčeno již tou okolností, že za stejných podmínek byla exekuce vnučenou správou téhož pískového lomu již povolena pravoplatně usnesením ze dne 30. srpna 1938 č. j. E... Ustanovení § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. zakazuje vymáhání dluhů pouze z nemovitostí zemědělského podniku vyrovnacího dlužníka a nikoliv též z jiných nemovitostí (srov. rozh. č. 17042 Sb. n. s.). Podle exekučního návrhu, který obsahuje veškerá udání, jichž bylo třeba k rozhodnutí o povolení exekuce, nejde o zemědělský podnik a nebylo ani jinak překážky proti povolení navrhované exekuce. Jestliže snad tvrzení vymáhajícího věřitele neodpovídalo úplně skutečnosti a jestliže by podle toho po bližším zjištění exekuce přece jen nebyla přípustna zcela nebo částečně, pak by

mohlo jít jen o její zrušení nebo omezení (§§ 39, č. 2, 41 ex. ř.). Podotýká se k vývodům rekursu dlužníků, že odklad exekučních úkonů, nařízený vyrovnacím komisařem podle § 9 a) vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. v doslovu čl. I, č. 4 vlád. nař. č. 259/1936, v dražebním řízení, nemohl ovšem překážeti povolení exekuce vnucenou správou.

Čís. 17314.

Pozemková reforma.

Státní pozemkový úřad nemůže propouštěcí rozhodnutí, jímž propustil pozemek podle § 20 přiděl. zákona ze záboru, dodatečně odvolati a pozemkem, prohlásiv jej za dále zabraný, nakládati. Stalo-li se tak, je držba a užívání osob, jimž pozemek byl přidělen, protizákonné.

Ručení těchto osob pro jich bezdůvodné obohacení podle §§ 326 až 339 obč. zák. vůči tomu, jemuž vlastník pozemku prodal pozemek propuštěný ze záboru.

Nárok na vrácení nebo náhradu užitků, jichž nepoctivý držitel nabyl, je nárokem z bezdůvodného obohacení podléhajícím 30letému promlčení; nárok na náhradu za fructus neglectos a na náhradu za veškerou škodu vzniklou vlastníku nepoctivou držbou, je nárokem na náhradu škody a podléhá tříletému promlčení podle § 1489 obč. zák.

Začátek běhu promlčecí lhůty.

(Rozh. ze dne 24. května 1939, Rv I 2659/38.)

Žalující strana tvrdí, že trhovou smlouvou ze dne 16. prosince 1927 koupil Jaroslav H., jejich předchůdce, jehož jsou dědici, od velkostatku K. pozemkovou parcelu č. kat. 23/1 louka v kat. území V. Tuto parcelu do vlastnictví také přijal a smlouva trhová byla dne 14. června 1928 knihovně provedena. Jaroslav H. ani žalující jakožto jeho dědici nemohli této louky užívat od jejího nabytí, poněvadž žalovaná strana tvrdila, že louka ta patří jí, byvši jí přidělena Státním pozemkovým úřadem. Louky té užívala žalovaná až do konce roku 1935, takže žalující měla možnost louky té užívatí teprve od roku 1936, kdy k žalobě Jaroslava H. o uznání práva vlastnického rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 24. ledna 1936 bylo konečně rozhodnuto, že žalovaná strana jest povinna zdržeti se dalšího zasahování do vlastnického práva žalobcová, jemuž louka ta výhradně vlastnicky náleží. Žalující strana poukazuje na to, že teprve potom, kdy Jaroslav H. koupil onu louku a nabytí k ní knihovního vlastnictví, vydal S. P. Ú. nový výměr, kterým opravil své dřívější rozhodnutí o propuštění parcely té ze záboru, tak že pozemek ten zůstává nadále zabrán státem a že zcizení této parcely smlouvou ze dne 16. prosince 1927 je podle § 7 záborového zákona neplatné. Výměr ten byl však zrušen nejvyšším správním soudem nálezem ze dne